

Barcelona, 26 de gener de 2012

ANY V. núm. **155**

XVI Jornada Mundial de la Vida Consagrada • 2 de febrer de 2012

Pregària

Pare, que ens has revelat el misteri del teu amor a través de Jesús, el Crist, cast, pobre i obedient, t'agraïm el do de la nostra vocació a la vida consagrada, viscuda en comunió eclesial i al servei de la societat.

Envia'ns el teu Esperit

a fi que el seguiment de Crist sigui la nostra norma suprema i que tinguem els seus mateixos sentiments en relacionar-nos amb les dones i els homes del nostre temps.

Ens comprometem a posar les nostres millors energies al servei de la nova evangelització

i a demanar, com Maria,

que es compleixi en cadascun de nosaltres la teva Paraula.

**Jornada Mundial de la Vida Consagrada
2 de febrer de 2012**

"Nous horitzons per a la missió de l'Església en un nou context. L'aportació de la Vida Religiosa"

El 18 de gener, dimecres, el P. Josep M. Abella, superior general dels Missioners Claretians i vicepresident de l'USG (Unió de Superiors Generals), va pronunciar una conferència d'actualitat sobre la vida religiosa. La sala Pere Casaldàliga, plena de gom a gom, fou l'escenari de la xerrada que, en finalitzar-se, va obrir un espai de diàleg i preguntes. L'acte, organitzat conjuntament per la Fundació Claret i l'URC, va comptar amb la presència del Sr. Xavier Puigdollers, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

Un apropament molt interessant sobre el concepte de "nova evangelització". Agraïm que

hagi tingut l'amabilitat de lliurar-nos el text, que apareix a les pàgines següents, per a la seva publicació a *Horeb*.

CEVRE
Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Jornada de Formació Permanent

UNIO DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona)

Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82

Secretari general: sec.urc@confer.es

Secretaria: urc.info@gmail.com

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

LA SEXUALITAT A LA LLUM DEL MISSATGE MORAL CRISTIÀ

a càrrec de

Gaspar Mora Bartres

És sacerdot de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Doctor en Teologia per l'Institut Alfonsià de Roma (1973), és professor de Teologia Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya, de la qual fou Degà-President (1988-1994) i Vice-Degà. Dedicat també a la pastoral familiar, ha estat Consiliari del CPM (Centres de Preparació al Matrimoni) a nivell diocesà, espanyol i internacional. A part d'haver escrit nombrosos articles en prestigioses revistes, és autor de *La carta a los Hebreos como escrito pastoral* (Facultat de Teologia de Catalunya, 1974), *La marginació, dolor, mirall i repte* (Barcelona 1996), *Què és ser cristià* (trad. cast. *Qué es ser cristiano*: Barcelona 2004) i, a més, l'obra cabdal: *La vida cristiana* (Barcelona 2004). Ha col·laborat en importants obres col·lectives, com *Praxis Cristiana* (Madrid 1980), *Conceptos fundamentales de ética teológica* (Madrid 1992) i *Repensar 8 conceptes* (Barcelona 2009).

Data: 11 de febrer de 2012, dissabte

Preu: 20 euros

Hora: 10.00-13.30 i 15.30-17.30 h

Lloc: Col·legi Salesià Sant Josep (c/ Rocafort, 42 - Barcelona)

L1 Rocafort i **L3** Poblesec

Inscripcions: UNIO DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (tel.: 93 302 43 67) (de 15 a 19 hores)

Pagament: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

2100-3040-06-22-00340826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres GM**

Principals celebracions previstes a les diòcesis catalanes

Arquebisbat de Tarragona:

Diumenge, dia 29, a 3/4 d'11 del matí, rés de tertia, i a les 11, a la catedral, celebració de l'Eucaristia, que és la conventual, presidida pel Sr. Arquebisbe. Després de l'homilia, renovació de la nostra consagració. Un religiós, en representació de tots, pronuncia una fórmula de consagració preparada per a aquesta ocasió; a l'ofertori, a més de les ofrenes del pa i del vi, presentem un ciri decorat. Acabada la missa, ens trobem al seminari, on tenim preparat un petit refrigeri. El dia 2 de febrer, que és pròpiament el dia, cada comunitat ho celebra segons ho hagi acordat.

Bisbat de Tortosa:

Festa de la Vida Consagrada, el 2 de febrer, presidida pel Sr. Bisbe. El dissabte, 4 de febrer, a les Germanes Teresianes d'*El Jesús*, de 16.30 a 18.30 h: paralitúrgia celebrativa del do de la vida consagrada.

Bisbat de Lleida:

El dissabte 5 de febrer celebració de la Jornada de la Vida Consagrada a les Carmelites Descalces de La Caparrella. Ens hi acompanya el nostre bisbe Joan.

Horari:

- 10.30h Arribada
- 10.45h Pregària a la Capella
- 11.00h Presentació de la Comissió i de les comunitats que hi siguem
- 11.30h Píscolabis
- 12.00h Eucaristia
- 12.45h Comiat

Bisbat d'Urgell:

Cada comunitat d'acord amb el rector de la parròquia.

Bisbat de Solsona:

- Dissabte dia 4 de febrer, a 1/4 de 7 de la tarda, a l'església de la Companyia de Maria, de Solsona, rés de vespres i eucaristia, presidida per Mn. Joan Casals, responsable de la Vida consagrada a la diòcesi. Després, refrigeri a la comunitat. Organitzen comunitats religioses de Solsona. Obert a Solsona i comarca.
- Diumenge dia 5 de febrer, a les 5 de la tarda, al Santuari de Fàtima, rés de vespres. Organitzen comunitats religioses de l'Arxiprestat. Obert a tot l'Arxiprestat de Tàrraga.

Bisbat de Vic:

Vic: Zona Bages-Anoia

Dissabte 4 de febrer: trobada comunitària a la Cova de Manresa

2/4 11	Arribada
11	Projecció <i>DE DIOSES I DE HOMBRES</i>
	Diàleg
2/4 2	Dinar Comuntari
4	Xerrada-diàleg: Vida Consagrada testimoni de perdó
6	Eucaristia

Bisbat de Girona:

El dia 2 de febrer, a 2/4 de 7 de la tarda, Eucaristia a la catedral de Girona amb la presidència del bisbe Francesc.

El diumenge següent algunes parròquies de ciutats grans faran una eucaristia tot recordant la vida consagrada amb participació de les comunitats de cada parròquia.

Arquebisbat de Barcelona:

El dia 2 de febrer, Eucaristia a la Catedral, presidida pel Cardenal Martínez Sistach, a les 19 h.

Bisbat de Terrassa:

Trobada de religiosos de la diòcesi:

El diumenge dia 29 de gener, a les 5 de la tarda, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, tindrem la trobada anual de religiosos. S'iniciarà amb una taula rodona sobre el tema: *"Com afrontar la Nova evangelització des de la nostra diòcesi"*. Després compartirem una estona de diàleg. Finalment acabarem amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel nostre bisbe, Josep Àngel Sáiz Meneses, i un petit refrigeri final.

Participants de la taula rodona: el Dr. Antoni Bosch Veciana, professor de filosofia, Mn. Emili Marlés, Vicerector del Seminari Major, la Gna. Elisa Aymerich, carmelita descalça i la Gna. Núria Casas, antiga Delegada de Vida Consagrada de Terrassa.

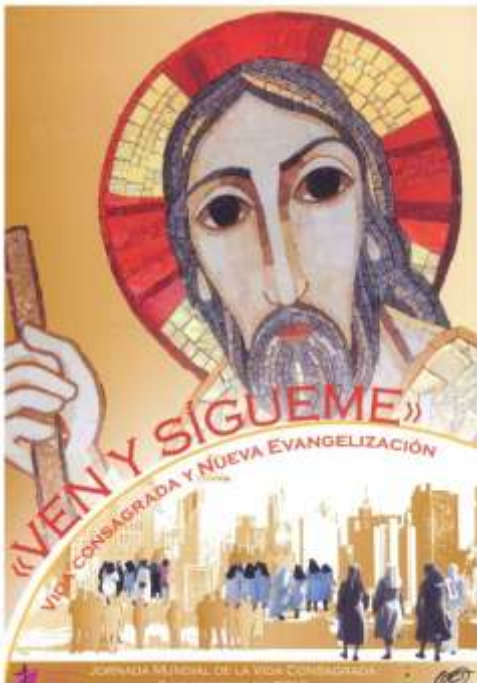
Jornada de Vida Consagrada:

El dimecres dia **2 de febrer**, a les 8 del vespre, el Sr. Bisbe Josep Àngel Sáiz Meneses presidirà amb aquest motiu la missa de la Presentació del Senyor a la Catedral, convidant els religiosos i religioses de la diòcesi.

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat:

El dia 2 de febrer, Eucaristia a la Catedral, presidida pel bisbe Agustí Cortés, a les 19 h, en la qual es fa menció especial de les religioses i religiosos que celebren els 25, 50 i 60 anys de professió. I de tots els qui han mort en el darrer any. Es comença la celebració amb un petit resum del que ha estat la vida en la delegació.

XVI Jornada de la Vida Consagrada – Paraules del P. Elías Royón

Queridos hermanos y hermanas:

La próxima Jornada de la Vida Consagrada en la festividad de la Presentación de Jesús en el templo, nos da ocasión para agradecer con gozo y humildad el don que el Señor ha hecho y continúa haciendo a la Iglesia a través de nuestras Congregaciones Religiosas. Cuando el Beato Juan Pablo II instituía en 1997 esta Jornada invitaba a los religiosos y religiosas a celebrar juntos y solemnemente las maravillas que el Señor ha realizado en sus vidas, cayendo en la cuenta de que "con la profesión de los consejos evangélicos los rasgos característicos de Jesús virgen, pobre y obediente, tienen una típica y permanente "visibilidad" en medio del mundo" (VC 1). También señalaba el Papa como objetivo de esta Jornada hacer más viva en el pueblo de Dios la conciencia de la insustituible misión de la vida religiosa en la Iglesia y en el mundo; recogía así lo que había afirmado en Vita Consecrata: "la vida consagrada está en el corazón mismo de la Iglesia como elemento decisivo para su misión" (VC 3).

Una Jornada, pues, para la acción de gracias desde el reconocimiento que "todo es don y gracia", y para el sincero examen de nuestra respuesta a "tanto bien recibido".

El lema escogido en España para celebrar esta Jornada: “Ven y sígueme. La Vida Consagrada y la Nueva Evangelización”, subraya dos importantes desafíos a la Iglesia de hoy, y, en ella, a la vida religiosa: las vocaciones y la Nueva Evangelización. Nuestra reciente Asamblea General ha intentado afrontar con honestidad la crisis vocacional en las Congregaciones Religiosas. Conscientes de que el futuro de la vida consagrada no se juega en el número, sino en la radicalidad de nuestro seguimiento a Jesús, en el gozo y la generosidad con que nuestras vidas testimonian y anuncian a Jesucristo, sin embargo, es legítima y responsable la preocupación por la disminución de las vocaciones. A la vez, no podemos olvidar que cada vocación es, ante todo, una llamada del Señor, un don suyo, gratuito, al que responde en libertad aquel o aquella que se siente así convocado. Una gracia que es preciso pedir con confianza al Señor de la mies, que nos urge a que se la pidamos. Pero un don que está condicionado también a los esfuerzos de la comunidad cristiana y, por tanto, de cada una de nuestras Congregaciones por suscitarlo, descubrirlo y acompañarlo. Todos somos responsables de crear una cultura vocacional en nuestras comunidades y en nuestras instituciones apostólicas.

La celebración de esta Jornada propicia una reflexión orante, personal y comunitaria, sobre el testimonio de nuestras vidas que constituyen la imagen humana visible de la llamada, y sobre el compromiso con la misión a la que somos enviados, en el contexto eclesial de la Nueva Evangelización.

El icono de la Presentación de Jesús en el templo contiene el símbolo fundamental de la luz; una luz que partiendo de Cristo nos irradia a todos y nos compromete a ser reflejo de ella para los demás. Benedicto XVI hacía referencia a este símbolo en su homilía de la celebración de las Vísperas de esta fiesta el año pasado. Y recordaba que “Una experiencia singular de la luz que emana del Verbo encarnado es ciertamente la que tienen los llamados a la vida consagrada...la profesión de los consejos evangélicos los presenta como signo y profecía para la comunidad de los hermanos y para el mundo” (VC 15).

Efectivamente, la cultura vocacional y la nueva evangelización en la vida consagrada tienen su clave en el testimonio profético de la vida de los religiosos y religiosas. La vida consagrada está llamada a ser ese testimonio profético, vinculado a la manifestación de la primacía de Dios en sus vidas, a la pasión por Jesucristo y al anuncio de su evangelio a los pobres y los últimos de la tierra. “La verdadera profecía nace de Dios, de la amistad con Él, de la escucha atenta de su Palabra en las diversas circunstancias de la historia” (VC 84), en definitiva, de acoger generosamente la llamada a “estar con Él”, en que se sintetiza la auténtica experiencia “mística”.

En este testimonio de vida profética se puede encontrar lo fundamental de donde emane la aportación de la Vida Religiosa a la Nueva Evangelización. Desde la radicalización del seguimiento concretada en los votos, “exégesis viva de la Palabra de Dios”, asoma ya un modo propio y peculiar de evangelizar de la Vida Religiosa, independiente de las tareas en que se traduzca. Los votos colorean la misión dándole una hondura particular. No podemos estar ausentes, ni en los márgenes de este desafío eclesial del siglo XXI, sino en primera línea, con sentido de comunión eclesial. Con ello no haremos sino continuar la historia de nuestras Congregaciones que están estrechamente ligadas a la historia de la evangelización, como reconocen los Lineamenta: “los grandes movimientos de evangelización surgidos en dos mil años de cristianismo están vinculados a formas de radicalismo evangélico” (n.8). Estas formas radicales de seguir a Jesucristo son las que encarnan los Institutos Religiosos.

Quisiera terminar este saludo en la Jornada de la Vida Consagrada con una fraterna invitación a la esperanza. Una esperanza confiada en el Señor de quién proviene todo bien. Una esperanza realista desde la que mirar al futuro que estimula y anima a seguir invitando a los jóvenes a que “vengan y vean” nuestro testimonio profético de vida y nuestro compromiso con la Nueva Evangelización.

Elías Royón, S.J.
Presidente de Confer

Elles i ells

Elles i ells, després d'un període d'escolta i de discerniment, van decidir consagrar la seva vida a Déu a través del seguiment de Jesús. Elles i ells treballen en l'avantguarda eclesial, a les zones de frontera eclesial, a la perifèria de les ciutats, als ambients de marginació, en el diàleg entre la fe i la cultura, en l'àmbit de l'educació i de la sanitat, en els espais de contemplació... Elles i ells s'acostumen a moure entre bambolines amb gran discreció i l'anonimat en cobreix les aportacions. Elles i ells també admeten que hi hagi alguns companys mediàtics, tot i que són pocs, perquè respecten la llibertat i el pluralisme. Elles i ells saben que han apostat per un estil de vida no sempre fàcil. A les trinxeres de la història és més freqüent rebre ferides i córrer riscos. Elles i ells coneixen la distància entre la utopia del Regne i la realitat, de vegades fràgil i trencadissa, de la seva vida. Les ombres no impedeixen descobrir la llum que brilla en cada trenc d'alba. Elles i ells consideren la seva vocació com un do i no com una conquesta. Ressonen dins seu les paraules de Jesús en l'última cena: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres» (Jn 15,16). Mèrit, cap. Només es tracta de fer-se digne de la vocació rebuda. Superioritat sobre els altres, cap. Les gràcies són diverses, totes provenen de la mateixa font i totes elles són complementàries. Elles i ells lluiten per viure en humilitat, és a dir, enganxats a terra amb la vista al cel.

Elles i ells sintonitzen, especialment, amb la funció profètica, innata a la seva tasca. Anunciar la bona notícia a tothom i denunciar qualsevol conducta que fereixi el rostre i el cor dels homes i les dones del nostre temps. Qui bufeteja un semblant, fa malbé la faç de Jesús. Sempre atents a l'evangeli i a la realitat. De vegades, incòmodes, perquè anuncien missatges contraculturals. Elles i ells fan de la fraternitat el seu signe visible, seguint les pautes del

Mestre: «Tots vosaltres sou germans» (Mt 23,8). Lluiten per evitar la confrontació sobre qui és més important. Elles i ells, anticipen d'aquesta manera l'estil de relació que presidirà la vida futura, la vida escatològica com els agrada dir als teòlegs. El seu model no és la piràmide sinó el cercle, al centre del qual hi ha Jesús abraçant un infant, imatge de la fragilitat i de la gent necessitada. Elles i ells són conscients que «no hi ha res tan tortuós i tan malalt com el nostre cor, qui el pot conèixer a fons?» (Jr 7,9). Per aquest motiu demanen a Déu un cor nou, un cor de carn, sensible a l'amor (Ez 36,26).

Elles i ells, com cada any, celebren el 2 de febrer la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Elles i ells viuen alegres i en esperança. Res no els dispensa de comprometre's a fons amb la història, però saben que el més important depèn de l'Altre. Els preocupen moltes coses, però saben que no són l'amo de la vinya. Elles i ells cultiven l'esperit de comunió i diàleg amb els responsables eclesials i amb els laics, amb els qui treballen braç a braç. Elles i ells pateixen forts embats de tota mena en aquests temps de turbulències, però resisteixen amb esperança i amb la convicció que són «uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer» (Lc 17,10). Elles i ells confien que els joves, quan sentin la crida de Déu, responguin amb generositat a la seva vocació i s'esforcin per fer un món més lliure i humà. Elles i ells...

Lluís Serra Llansana

El claretià Frederic Vila serà beatificat

Xavier Cateura ens envia un escrit sobre el claretià **P. Frederic Vila i Bartrolí**, del qual d'aquí a ben poc es signarà el document vaticà perceptiu per a la seva beatificació a l'arxidiòcesi de Tarragona, cap al darrer trimestre de l'any. Aquest és un esbós biogràfic per tal de donar a conèixer la vida d'aquest intel·lectual claretià. L'autor està enllestint un extens treball sobre la seva vida i la seva obra, que es publicarà a la revista AUSA del Patronat d'Estudis Osonencs.

L'Escola Cristiana de Catalunya davant la crisi econòmica

El dissabte 14 de gener es va reunir el **Patronat de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya** per seguir la marxa de la Fundació i de tot el col·lectiu de l'Escola Cristiana.

El patronat va rebre la informació de les principals actuacions de la FECC en relació a la situació econòmica de les escoles al llarg del 2011. Un resum d'aquestes actuacions es va trametre la setmana passada a tots els destinataris d'aquesta circular.

A banda d'aquesta informació, també es va presentar un breu document marc (**La nostra acció davant la crisi**), que us trametrem tot seguit. Aquest document pretén ser un guió o full de ruta -tant per a l'acció de la Fundació com per a la de les escoles- que ens faci presents **les dimensions educatives i socials de la necessària resposta a la crisi**, dimensions també importants juntament amb la que més sovint destaquem, que és **l'econòmica**, tant en el vessant del **finançament de l'educació** com en el de la **gestió de les escoles**. És un document per anar treballant i a partir del qual caldrà anar articulant accions.

També es va analitzar, en un segon document, el model de finançament de les escoles privades en la prestació del servei d'interès públic de l'educació i les seves disfuncions en els moments actuals. El document final (**Com sortir de l'atzucac en què es troba el sector de l'escola privada concertada a Catalunya: mesures excepcionals i urgents**) planteja propostes en sis línies:

1. Un concert suficient o el reconeixement públic de la seva insuficiència.

2. Tracte anàleg públic i concertat, també en els nivells no gratuïts: o concertació o copagament per a tots.
3. Flexibilitzar la normativa sobre quotes.
4. Moratòria en obligacions que suposen despeses a les escoles.
5. Assegurar recursos addicionals a determinats centres.
6. Ampliar l'autonomia dels centres.

Aquestes propostes seran ara objecte de treball i recerca d'adhesió per fer avançar les mesures plantejades.

El patronat va tractar altres qüestions, com la crida a les escoles a participar.

Nous horitzons per a la missió de la Vida Consagrada? Josep Maria Abella, superior general dels Missioners Claretians i vicepresident de l'USG

INTRODUCCIÓ

S'està parlant molt últimament de "Nova Evangelització". Fem servir la paraula tot sentint alhora la necessitat de definir-ne millor el seu contingut. No tenim prou clar el que volem. Fins i tot veiem que s'identifica tot sovint amb models contrastants. Al mes d'octubre hi ha convocada una Assemblea del Sínode dels Bisbes sobre aquest tema. Un esborrany per a la discussió, anomenat "Lineamenta" ha estat repartit a totes les Diòcesis i Institucions eclesials per tal de recollir l'opinió de tots els qui hi tinguin alguna cosa a dir. Fa uns dies es van tenir a

Manresa unes jornades sobre experiències de "nova evangelització" organitzades per les Diòcesis de Vic i Solsona.

Hi ha un desig de trobar el mètode adequat per comunicar l'Evangeli als homes i dones del nostre temps. Podem fins i tot dir que provoca una certa angoixa veure com es van buidant les esglésies i com la presència de l'Església en la societat, a molts indrets d'Europa i altres parts del món sembla cada cop més irrellevant. Les enquestes d'opinió, sobretot pel que fa als joves, qüestionen certs optimismes puntuals davant alguns esdeveniments com poden ser les Jornades Mundials de la Joventut o altres iniciatives molt encomiables. En el cas d'Europa, les estadístiques de l'Església ens mostren una disminució del nombre de sacerdots i religiosos, que esdevé un indicador d'una situació eclesial que ens ha de fer pensar. És veritat, però, que hi ha moltes iniciatives que obren nous camins a l'evangelització.

Tot temps de crisi és una oportunitat per plantejar-se preguntes de fons. I és també una oportunitat per renovar les actituds i l'espiritualitat que mantenen el compromís evangelitzador de cada persona i de les comunitats eclesials, incloses les comunitats dels religiosos i religioses.

Voldria compartir algunes inquietuds que tinc jo mateix respecte al tema de l'evangelització i, més en concret, de la missió de la vida religiosa dins de la missió de l'Església. Ho faig bàsicament a partir del text d'una xerrada que vaig donar en la l'Assemblea de la Unió dels Superiors Generals el mes de maig de l'any passat.

Em sembla que, en aquesta expressió —“nova evangelització”— és important que ens fixem en el substantiu, que és “evangelització”; el “nova” n'és només l'adjectiu. Per tant, el concepte que tinguem d'evangelització és cabdal. Per això centraré la meva reflexió en algunes consideracions que considero importants sobre aquest tema. Quan parlem, però, de “nova” evangelització, hem de tenir molt presents tres aspectes: una reflexió seriosa sobre els canvis que ens indueixen a repensar la nostra forma d'anunciar l'Evangelí; una revisió de les pràctiques evangelitzadores que hem tingut fins ara per veure quines han estat capaces de comunicar l'Evangelí i quines l'han enfosquit; un estudi dels grans moments de canvi la història de l'església i de la societat per veure com s'hi ha anat responnent de manera creativa. Bé, parlem, doncs, de la missió.

1. LA MISSIÓ AL CENTRE DE LA VIDA DE L'ESGLÉSIA I DE LA VIDA CONSAGRADA

Quan parlem de “*missió*” estem, òbviament, parlant d'alguna cosa més que d'unes activitats apostòliques. La missió va més enllà de les obres apostòliques concretes, ja que s'articulen diferents dimensions de la nostra vida, tota ella cridada a ser anunci de la novetat del Regne de Déu.

La missió fonamental de la vida consagrada i de cada Institut és *la missió de l'Església, l'única que Jesús va confiar als seus deixebles*. En aquest sentit, és “la nostra” missió, però amb un “nosaltres” que supera els límits de la nostra Congregació o Institut. És la missió de l'Església que, fidel al mandat de Jesús, segueix anunciant l'Evangelí del Regne a tots els homes. Es tracta d'una missió que té diverses dimensions i que assumeix formes diverses en els diferents contextos en què es porta a terme. En el mateix text de l'Evangelí trobem diversos “mandats” o “encàrrecs” missioners. Estem massa acostumats a mirar solament les paraules de Jesús que envia els seus deixebles a proclamar la Bona Nova a tot el món (cf. Mt 28,18; Mc 16,15). Però són també mandats missioners les paraules de Jesús que ens transmeten els Evangelis en diferents llocs: sigueu testimonis de la resurrecció (Lc 24,46-48; Act 1,8); sigueu portadors de pau i reconciliació (Jn 20, 21-23); porteu la salut als malalts i atanseu-vos als qui us necessiten (Lc 10,1-9); sigueu la llum del món i la sal de la terra (Mt 5,13-16); estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat perquè tots puguin creure en mi (Jn 13, 34-235), i encara en podríem recollir algunes més. En darrer terme, *es tracta de la missió de Jesús*, que Ell mateix va presentar a través de les paraules del llibre del profeta Isaïes que va proclamar a la sinagoga de Natzaret (cf. Lc 4,18-19).

És més, es tracta també de *la missió que Déu va confiar a tota la humanitat* de tenir cura de la seva creació i de construir una història fraterna i solidària, tal com descobrim en els relats de la Creació i a través de les pàgines de l'Escriptura, especialment en la predicació dels profetes.

Per entendre correctament el tema de la missió, *hem de recuperar la seva arrel trinitària*. Confessem que el nostre Déu-Trinitat és “missió compartida” i, en el seu disseny d'amor, ens hi ha volgut associar, com també ens ha associat a la filiació única del Fill i a la missió carismàtica de l'Esperit. La missió no és només “fer quelcom”. És sobretot una experiència

espiritual, perquè és submergir-se en la vida de Déu i deixar que la seva comunicació d'amor arribi als altres també a través nostre. D'aquesta manera, la missió de l'Església queda descarregada de l'excessiu pes de la responsabilitat dels resultats per convertir-se en prolongació visible de la missió de Déu, que és sempre una manifestació del seu amor incommensurable i gratuït. Al centre s'hi col·loca sempre el projecte de Déu, el "Regne".

2. LA MISSIÓ EN AQUEST MOMENT HISTÒRIC

1. **ALGUNS QÜESTIONAMENTS**

Potser la paraula que sintetitzi millor els diversos aspectes del moment actual de la història sigui la paraula "*canvi*". S'està donant un canvi en clau d'època: estem veritablement canviant en termes de valors, en termes de relacions i en termes d'institucions i sistemes. El canvi que s'està donant és radical i qüestiona la mateixa metodologia que fem servir per enfrontar-nos amb els problemes i veure noves possibilitats. És un canvi que assumeix expressions diverses en els diferents contextos als quals sovint no ens resulta fàcil posar nom.

Aquestes transformacions són generadores de *crisi* i les crisis produeixen inseguretats. Són temps en què creix la *desconfiança* en les institucions vigents, que van contribuir al desenvolupament de la situació actual i que, davant d'aquesta transició epocal, es perceben com un fre o obstacle. És un fenomen que experimentem tant en l'àmbit de la societat en general com de l'Església i de la mateixa vida consagrada.

Però les crisis desperten igualment una nova consciència que genera *expectatives* en totes aquelles persones que han experimentat desigualtat, opressió i exclusió en la situació que ara està canviant i que, per això, urgeixen a cercar camins que busquin superar aquestes situacions mitjançant una inclusió participativa. Per això, ens sentim cridats a respondre al desafiament d'acompanyar aquestes persones i grups, d'ajudar a mantenir viva la seva esperança, de no defraudar amb la nostra inhibició uns esforços generosos i plens d'audàcia.

És important, per tant, tractar d'identificar els qüestionaments més radicals que aquest canvi comporta per a l'església i per a la vida religiosa, per a cada un dels seus membres i les seves comunitats. El primer pas no pot ser altre que mirar el món que ens envolta i intentar escoltar les veus que ens arriben. Haurem de posar nom a les pors i esperances que aquests qüestionaments susciten en nosaltres i en les nostres comunitats. Haurem de fer, a més, un ulterior esforç de reflexió i creativitat per trobar unes respostes que parlin al cor de l'home d'avui i compleixin la missió de ser elements transformadors de la cultura (cf. EN. 20)

La globalització

Un primer aspecte que caracteritza el moment històric en què vivim és la globalització, que ha suprimit distàncies i ha apropiat persones i pobles, i que pot posar en marxa accions i moviments de diversa índole que ràpidament superen les fronteres nacionals i culturals. La

globalització, però, està resultant exclouent i pretén imposar models de pensament i valors. Es presenta com un fenomen que tendeix a anivellar tot des d'uns paràmetres impostos que no respecten la diferència i exclouen qui no s'adequa a ells. Per això també ha suscitat uns forts moviments d'autoafirmació de les cultures minoritàries que se senten amenaçades.

El fenomen de la globalització el vivim també, d'alguna manera, en l'Església i en les nostres pròpies Congregacions, cada vegada més pluriculturals i pluricèntriques. Construir una comunitat que integri les diferències és un dels grans desafiaments de les nostres pròpies comunitats. En aquest exercici pacient i amorós aprenem el llenguatge amb el qual podem parlar d'una manera creïble al nostre món globalitzat. També descobrim en aquest camí els esculls que cal superar per a ser capaços de viure i construir una comunitat integradora.

El pluralisme cultural i religió

Un altre fenomen que qüestiona la nostra projecció missionera és la nova consciència al voltant del pluralisme cultural i religió.

El diàleg intercultural i interreligiós és tan apassionant com difícil. La història missionera dels nostres propis Instituts ens ajuda a entendre-ho. La nova consciència entorn del pluralisme cultural i religió suscita qüestions que ens inquieten. En un món substancialment marcat pel pluralisme religió té noves resonàncies la proclamació del missatge cristià que Déu ens salva en Crist. Enmig d'uns nous paradigmes antropològics, culturals, socials i religiosos, l'Església afronta nous desafiaments missioners. El diàleg amb les cultures i, sobretot amb les altres Tradicions religioses, ens descobreix noves maneres de plantejar les preguntes fonamentals de sentit i ens permet descobrir la bellesa de les respostes que s'hi han anat donant al llarg de la història. L'experiència de la fraternitat universal s'eixampla i enforteix i, contemporàniament, s'aprofundeix l'experiència de la paternitat/maternitat de Déu. Acompanyats per Jesús, anem reconeixent l'amor del Pare en les "paraules" que han anat omplint de sentit i esperança el caminar de tants germans i germanes nostres. Viure com a deixebles de Jesús perquè tots tinguin vida és la gran tasca, que només es pot desenvolupar creïblement des d'una total gratuïtat. Una vida completament entregada a Déu hauria de crear en els consagrats una sensibilitat especial per saber captar els signes de la seva presència i una capacitat forta de secundar les crides que Ell ens dirigeix a través de les riqueses de les cultures i les Tradicions religioses amb què ens trobem.

No ens estarà demanant aquesta nova consciència saber caminar més decididament en doble sentit? D'una banda, caminar juntament amb els creients d'altres Tradicions religioses i amb les persones que tenen un univers cultural diferent, *cap a Jesús*, "Camí, Veritat i Vida", que ens revela el Cor del Pare. D'altra banda, saber anar, *amb Jesús i des d'Ell*, a l'encontre de l'experiència religiosa i humana d'aquestes persones i aquests pobles, per descobrir-hi el rostre misericordiós del Pare que ens convida a eixamplar la nostra mirada i ens possibilita conèixer-lo més profundament com el que realment és: Pare/Mare de tots.

El desafiament de la secularitat

Un dels trets que marca la cultura des de fa ja molts anys, sobretot en algunes zones del món però amb una força expansiva imparable, és la de la forta afirmació de l'autonomia del secular. És més, parlem de processos de secularització que estan qüestionant la religiositat tradicional i la manera de viure la fe de moltes persones. S'imposa la necessitat de repensar la nostra relació amb el món, perquè la relació amb el món és un element important a l'hora de

pensar la missió de l'Església i de la vida consagrada. La vida consagrada vol ser capaç de seguir provocant la pregunta sobre Déu, però vol i ha de fer-ho de manera que sigui intel·ligible als homes i dones de les societats secularitzades. L'espiritualitat és un element decisiu i molt important quan pensem en la missió. L'espiritualitat, però, s'ha encarnat molt més en la vida i els consagrats han comprès que la connexió amb el misteri de Déu no es dóna només en els espais sacres, sinó allà on el nostre Déu s'encarna: el que fèieu a un d'aquests meus petits germans, a mi m'ho fèieu (cf. Mt 25,40).

Tot això afecta la vivència de la dimensió escatològica inherent a la vida consagrada. Aquesta és testimoni de la glòria, anticipa i vol fer visibles els béns que esperem. Però, com més intensa és l'esperança en la vida futura, més ens fa comprometre amb la transformació del món present segons el pla de Déu.

Aquí se'ns obre, en l'àmbit de la missió, un espai important de col·laboració amb els laics, especialment amb aquells laics amb qui compartim una mateixa herència carismàtica. Els laics, en la comunió eclesial, accentuen el valor que tenen, en els plans de Déu, les coses amb les quals ens trobem diàriament: el treball, la família, la política, etc. Els religiosos volen que la seva vida sigui un signe que, tot reconeixent la rellevància de totes aquestes coses, faci entendre que és necessari viure conscients que "el més important" està més enllà, que no podem viure centrats en les "coses de Déu" oblidant el "Déu de totes les coses".

Sentim la responsabilitat de pensar què significa per a nosaltres el desafiament de la secularitat: de quina manera la nostra vida i les nostres activitats apostòliques poden suscitar la pregunta sobre Déu i ser signe escatològic, superant qualsevol tipus de dualismes que entelen la veritable imatge de Déu i de l'ésser humà.

A la recerca d'una veritable harmonia

Sembla que les certeses que mantenen unides amb fermesa les diverses dimensions de la personalitat o que donaven un fort sentit d'identitat als que formaven part d'un grup o comunitat, no resisteixen les sacsejades dels nous corrents culturals. Es parla amb freqüència de fragmentació. Veiem també la comunitat humana profundament afectada per una escalada interminable de escandaloses desigualtats, que contrasten amb la set de comunió que existeix en el cor de cada ésser humà i que són causa de violència i mort. Reconstruir l'harmonia en els diversos àmbits de la vida es presenta com un desafiament urgent.

No ens preocupen les diferències. Al contrari, són una experiència de bellesa perquè revelen l'harmonia que Déu ens va lliurar en la seva Creació. Ens esquinça, però, el cor veure aquesta harmonia trencada per l'egoisme i la cobdícia dels que se senten amos d'allò que Déu ens va donar per compartir. Posar-nos al servei de la veritable harmonia és una manera de viure la nostra vocació en el món. Però cal tenir present que la veritable harmonia es construeix des de baix, sorgeix quan els "exclusos" se senten "inclosos", i quan la justícia i la fraternitat es

declinen en la quotidianitat de la vida. Sabem que la veritable comunitat cristiana és aquella en la qual els petits ocupen el centre i, per això, és capaç de viure en una veritable harmonia (cf. Mt 18, 1-5).

2. BUSCANT CAMINS CAP AL FUTUR

Intentaré ara presentar unes indicacions que ens ajudin a identificar alguns camins de futur per consolidar la dimensió missionera de l'Església i, més particularment, de la vida consagrada. Em faré ressò també de les preguntes que susciten.

La nostra primera contribució a la missió: aprofundir la dimensió teològica de la nostra vida.

Davant els desafiaments que ens presenta la realitat ens sentim veritablement petits. En algunes zones veiem com el nombre de membres dels nostres Instituts està disminuint notablement. Són regions en les quals disminueix també el nombre de fidels que es relacionen habitualment amb la comunitat eclesial (parròquia, centre, etc.). Les previsions de futur són, a més, una mica preocupants. D'altra banda, sembla com si la nostra presència en les societats que han assolit un nivell notable de progrés econòmic i benestar social es fes irrellevant. Els serveis que oferim des de les nostres obres, els estan oferint també altres amb bona qualitat. Hi ha, per exemple, innumbrables plataformes des de les quals els joves poden viure concretament els seus ideals de servei als altres i de compromís per un món divers. Allò que en un altre temps era essencial per la societat, ara sembla marginal i ens diuen que no passaria res si ho deixéssim. Quin és, doncs, el sentit de la nostra missió? En fer-nos aquesta pregunta ens sentim obligats a tornar al més nuclear de la nostra vocació i recuperar aquella dimensió teològica que dóna sentit a la nostra vida i a tot el que fem. Centrar-nos en Déu i en el seu projecte ens permet descobrir com recrear la rellevància de les nostres obres i activitats en un món que sembla poder prescindir d'Ell o que, fins i tot, pretén tot sovint manipular-lo.

L'experiència de Déu ens acostava al més nuclear de la persona, ens obliga a escoltar els seus crits i a sentir-nos solidaris de les seves recerques, ens fa discrets en l'acompanyament i ens ajuda a valorar la riquesa de les respostes que les persones van trobant en el camí. L'experiència de Déu ens obliga a acostar-nos als pobres i exclosos, ens convida a ser els seus companys de camí i crea dins nostre aquells espais de llibertat imprescindibles per revisar la nostra vida i les nostres obres des de la seva situació. L'experiència de Déu desperta en nosaltres una nova consciència ecològica i còsmica que ens fa sentir solidaris amb tota la Creació i respectuosos amb els dinamismes que el mateix Creador va posar-hi. Una profunda experiència de Déu afina la nostra sensibilitat per saber captar la seva presència en la vida de les persones i les cultures i posar-nos al seu servei. Ens fa menys dogmàtics i més servidors. L'experiència de Déu és l'única força capaç de suscitar aquella esperança que es manté ferma tot i les dificultats i és sempre dinamitzadora d'un compromís a favor de la vida. Tot això és fonamental quan pensem en la "nova evangelització".

La nostra primera contribució a la missió de l'Església serà, doncs, aprofundir la dimensió teològica de les nostres vides. La reflexió sobre la missió de la vida consagrada ha destacat repetidament aquesta dimensió fonamental que no només es refereix a l'àmbit de l'espiritualitat, sinó que té un impacte decisiu sobre la projecció missionera de les nostres comunitats i sobre les activitats dels nostres instituts. El mateix podem dir en l'àmbit eclesial. Si no es cuida el camí de l'experiència de Déu, l'acció missionera de l'Església perdrà

impacte. "L'autoritat" de la paraula de Jesús de què ens parlen els evangelis ve d'aquí. Ha sigut també aquesta l'autoritat de tants sants i santes, homes i dones de Déu.

Se'ns demana, doncs, una reflexió més profunda sobre l'experiència de Déu dels religiosos i de com aquesta modela les seves vides i s'expressa concretament en la seva projecció apostòlica.

El diàleg com a lloc propi de la missió.

Es tracta de passar d'una mentalitat que veu el diàleg simplement com un "mètode" per al desenvolupament de la missió a una visió del diàleg com el "lloc propi" de la missió. Això suposa, sobretot, portar la situació de la gent al centre de les nostres preocupacions. Exigeix submergir-se de ple en les preguntes que omplen la vida de les persones i buscar junts les respostes que poden donar sentit a aquest moment de la història. Nosaltres ho fem portant al cor, en les accions i en les paraules, el missatge de Jesús, però sabent que el primer que va fer Jesús va ser escoltar i fer-se part de la història del seu propi poble, de la història de la humanitat.

Un diàleg sincer suposa atenció a la realitat, anàlisi i reflexió. Exigeix preparació i demana estar oberts a les aportacions d'altres ciències i corrents de pensament en un esforç d'interdisciplinarietat que li dóna consistència. No es pot dur a terme sense una gran humilitat, reconeixent les pròpies limitacions i fent-se vulnerable a les preguntes i actituds dels altres.

És un diàleg que ens desplaça: cap als qui viuen en el si d'altres Tradicions religioses, cap als qui tenen altres plantejaments en la seva vida, cap a les preocupacions, esperances i lluites dels uns i dels altres. Ens des-centra de nosaltres mateixos per poder dirigir primordialment la nostra atenció a la vida i realitat del món i de la gent que hi viu; però d'aquesta manera, curiosament, ens centra molt més en el pla de Déu per als seus fills, en "les coses del Pare" (cf. Lc 2,49).

S'estan fent moltes experiències interessants en aquest sentit. Crec que seria un gran servei a tota la vida consagrada i a l'acció evangelitzadora de l'Església donar-les a conèixer, i compartir les preguntes que susciten, les perplexitats que desencadenen i els camins que obren.

L'opció pels pobres i exclosos i per la justícia

Els qui estan cridats a ser testimonis de les Benaurances i signes del projecte de Déu per als seus fills se senten profundament interpel·lats per les situacions d'injustícia i exclusió, tan presents en el nostre món. L'opció pels pobres i el compromís per la justícia han estat incorporats per l'Església i per la vida consagrada en la seva praxi i en la seva reflexió teològica. Es tracta d'una opció inherent a la dinàmica de l'amor viscut segons Crist. El desafiament és com comprometre's en la promoció de la justícia a partir de la pròpia identitat, assumint, per tant, la revisió constant de les pròpies opcions de vida, de l'ús dels béns i de l'estil de relacions que això comporta.

Aquí apareix també el desafiament del compromís sociopolític. La dimensió política de l'amor cristià, que busca la transformació de les estructures perquè es faci justícia als oprimits, és quelcom que ha anat adquirint contorns més precisos en la consciència eclesial i de la vida consagrada. Aquesta vol expressar el seu compromís per la justícia a través d'un estil de vida i d'una acció apostòlica que toqui les arrels mateixes de les dominacions i opressions i busqui crear les condicions que permetin el naixement i consolidació d'un món veritablement inclusiu, on ningú quedi marginat de la fraternitat humana. Aquí es juga, en part, la credibilitat de l'anunci de l'Evangelí. Un compromís d'aquest tipus només pot mantenir des de la llibertat interior que crea una entrega absoluta a Déu i al seu projecte de salvació. És un compromís que ens porta a descobrir nous horitzons en la vivència de la consagració religiosa.

Perquè creiem en Déu i desitgem fer de la fidelitat al seu projecte el fil conductor de la nostra vida, els religiosos i religioses ens sentim fortament interpel·lats per aquestes situacions. La Paraula de Déu, punt de referència fonamental de la nostra vida, ens qüestiona constantment en aquest sentit. No podem oblidar, però, que la Paraula de Déu té una clau hermenèutica clara i que, sense assumir-la, la seva lectura no arriba a tocar veritablement la vida. Aquesta clau és l'amor de Déu pels seus fills, és la passió de Déu pels pobres, aquesta passió que marca radicalment la vida de Jesús: "Evangelizare pauperibus misit me" (cf. Lc 4,18). Una clau a la qual s'accedeix només des de la proximitat a la situació dels pobres i exclosos i obrint el cor i totes les dimensions de la vida a les preguntes que suscita.

Són múltiples les iniciatives de tot tipus que la vida consagrada està portant endavant en aquesta línia. De fet, els testimonis dels religiosos, religioses i voluntaris que, malgrat les dificultats i les amenaces a llurs vides, acompanyen situacions d'exclusió i de pobresa són una de les "paraules" més poderoses i intel·ligibles que l'Església està pronunciant. Les seves vides no només transmeten un missatge de solidaritat i generositat, sinó que són capaces de suscitar la pregunta sobre el Déu que les inspira. D'altra banda, són cada vegada més nombroses les presències dels Instituts i Congregacions religioses en els fòrums socials i polítics on es prenen decisions que afecten la vida de centenars de milions d'éssers humans: en els diferents àmbits de l'Organització de les Nacions Unides, en els espais que ofereix el "World Social Forum", etc. Són presències que declinen amb nous llenguatges el compromís per la justícia, que és part essencial del projecte evangelitzador.

Repensar la ubicació de les nostres obres

Definir "on estar" i "com estar on hem d'estar presents" és un exercici difícil de discerniment. No es pot liquidar aquesta qüestió amb uns quants criteris estratègics que busquin garantir simplement la continuïtat de la institució o el seu desenvolupament numèric o geogràfic. Suposa, sobretot, prendre consciència de la pròpia identitat en un context concret i tenir la

llibertat, la saviesa i l'audàcia d'adequar les presències i la seva modalitat a les exigències que sorgeixen d'aquests contextos.

El carisma de la vida consagrada té una dimensió profètica. Quin seria el nostre lloc propi en aquest moment de la història del món i de l'Església? L'herència carismàtica de cada Institut té una paraula important a dir en aquest sentit. Caldrà deixar-se interrogar pel procés espiritual del Fundador o la Fundadora que el va portar a expressar el seu compromís pel Regne de Déu d'una manera determinada. Caldrà saber discernir bé els elements permanents del carisma i la seva expressió concreta en la història i en els diversos contextos geogràfics i culturals que formen part de la vida de l'Institut. Però caldrà, al mateix temps, una nova reflexió sobre la vida i missió de l'Església i sobre l'articulació dels diversos carismes i ministeris i de les diverses formes de vida cristiana que generen. Aprofundir la reflexió sobre la identitat de la vida consagrada en el marc d'una eclesiologia de comunió ens ajudarà a definir millor els trets que constitueixen l'aportació específica d'aquest carisma al conjunt de la comunitat eclesial.

En aquest sentit convé examinar bé la nostra ubicació dins de l'Església universal i de les esglésies particulars. Estic convençut que el nostre lloc propi en l'Església se situa en les "fronteres" socials, geogràfiques i culturals de la missió. La presència entre els qui sofreixen les conseqüències d'una societat injusta i violenta ha estat sempre una característica de la vida religiosa al llarg dels segles, i ho segueix sent sortosament també avui. En algunes regions del nostre món són els religiosos i les religioses l'única presència eclesial existent. L'esforç

que s'ha fet per estar presents en el món de la cultura a través de la Universitat, els centres educatius, els mitjans de comunicació social, etc. ens han fet convèncer de la importància d'aquestes presències. Situar-nos en les "fronteres de la missió" és la nostra vocació, la que hem heretat dels nostres Fundadors i Fundadores. De vegades serà "presència" concreta i física; d'altres aquesta presència es traduirà en el repensar els nostres plantejaments pastorals i les nostres estratègies a partir de les preguntes que ens arriben d'aquestes experiències de frontera. Tot això és important. No podem deixar caure en el buit les crides a la presència en els nous areòpags de la missió, tan repetides pel Papa Joan Pau II.

Avançar en el camí de la col·laboració intercongregacional i en la missió compartida

El nostre és un temps de sinergies. Els processos de globalització estan imposant aquest paràmetre en els diversos àmbits de la vida i activitat humanes. La complexitat de les situacions i la complementarietat dels sabers converteix en necessitat el que fa un temps era una més entre moltes opcions.

Hem vist com el personal dels nostres Instituts ha disminuït sensiblement en algunes parts del món i, d'altra banda, els mateixos processos de globalització descobreixen nous desafiaments

als quals és difícil respondre d'una manera significativa des de cada un dels Instituts. Ha arribat el moment d'emprendre d'una manera més decisiva el camí de la intercongregacionalitat.

Això demanarà una reflexió sobre la interacció dels carismes i de la seva expressió concreta en les activitats que han caracteritzat la vida dels Instituts al llarg de la seva història. Probablement demanarà nous models d'organització comunitària i de govern.

Això s'uneix al que he indicat ja al voltant del tema de la "missió compartida" amb els laics i amb d'altres persones que cerquen la transformació del món segons el disseny de Déu, que caminen, tot i no ser-n'hi conscients, vers aquella realitat que anomenem "Regne de Déu". No ho repetiré de nou. Vull simplement fer adonar de la importància que tot això té per a la missió de l'església i de la vida consagrada dins d'ella. En aquest camí de col·laboració anirem aprenent a declinar el llenguatge de la inclusivitat que ens farà signes més clars i intel·ligibles del missatge que hem estat enviats a comunicar.

3. CONCLUSIÓ

Als deixebles que tornen de Jerusalem a Emmaús Jesús els pregunta: *De què parlàveu en el camí?* Ells han de reconèixer que els pensaments i sentiments que havien compartit no deixaven molt lloc a l'esperança, més aviat suscitaven en el seu cor el desànim i els anaven a conduir probablement a la deserció. Només després de tornar a mirar la realitat il·luminats per la paraula de Jesús són capaços de descobrir la dimensió pasqual dels fets que havien presenciats i de sentir-se plens de la nova vida que en sorgia. La resposta missionera no es fa esperar i es posen en camí immediatament. Jesús ens dirigeix avui a nosaltres la mateixa pregunta: de què parleu en els vostres congressos o a les vostres assemblees i reunions; quins pensaments i sentiments omplen els vostres cors; per què us costa tant veure la realitat a la llum de la meua Paraula i saber interpretar els esdeveniments des de la clau que ofereix el misteri pasqual.

Sabem que quan la Paraula no habita en nosaltres, com en el cas dels deixebles d'Emmaús, entrem en una situació de di-missió. Només quan deixem que el Senyor ens faci descobrir la Paraula, ens crema el cor, adquireix per a nosaltres sentit l'Eucaristia i sentim ganes de participar a la vida de la comunitat reunida entorn de Jesús, disponibles per a la missió que Ell mateix ens confia. Només des de Jesús i el seu projecte serem capaços de descobrir els signes dels temps i de discernir com convertir-nos nosaltres mateixos en signes de la presència de Déu en el nostre món, en signes que assenyalen aquella realitat alternativa que anomenem el "Regne de Déu".

Ens toca traduir les intuïcions teologicopastorals en accions i projectes. Al mateix temps, veurem que és a través de la reflexió sobre l'experiència concreta de la vida de l'Església o dels consagrats com anirem trobant les claus que ens ajudaran a construir el nou llenguatge que necessitem per a la teologia de la missió i de la Vida Consagrada. És urgent integrar molt més l'experiència concreta en la reflexió teològica i il·luminar l'experiència des de la teologia.

El que veritablement volem és que les nostres paraules i les nostres vides siguin capaços d'expressar amb força aquella passió per Crist i per la humanitat que sentim dins nostre.

Josep M. Abella, cmf.
Missioner claretia

Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco: una aposta per a la teologia pastoral

Vols aprofundir els continguts de la teva fe?

- T'interessa la Teologia amb sentit pastoral?
- T'agradaria obtenir la DECA?
- Saps que, a Barcelona, pots cursar la llicència en Ciències Religioses, especialitat en Teologia pastoral?
- Pots dedicar unes hores a la setmana a tenir cura de la teva experiència cristiana?

INSTITUT SUPERIOR de CIÈNCIES RELIGIOSES DON BOSCO

Per a més informació, dirigir-se directament a
Prof. Joan Josep Moré, Secretari i Cap d'estudis;
Sra. Eva M. Marcos, auxiliar de Secretaria.
De dilluns a divendres, de 9:00 a 13:30 h.
Tif. 934 291 803 (ext. 2121)
E-Mail: secretaria@marti-codolar.org

APROFITA EL SEGON SEMESTRE

De febrer al juny de 2012

A L'INSTITUT SUPERIOR
de CIÈNCIES
RELIGIOSES DON BOSCO
Obra salesiana "Martí-Codolar"

Catalunya acull la I Assemblea per a la Missió Educativa de La Salle Espanya i Portugal

Del 18 al 21 de gener, Germans i seglars encaren el projecte de missió i les línies d'acció del nou Districte

Sota el lema "*Junts fem camí*", representants dels diversos àmbits de [La Salle Districte ARLEP](#) (Espanya i Portugal) es van trobar al [Casal La Salle Sant Martí Sesgueioles](#), a Veciana, per celebrar la I Assemblea per a la Missió Educativa Lasal·liana ([AMEL](#)) del nou districte ARLEP, constituït el setembre de 2010. Més de 80 participants, entre germans i seglars, van treballar en sessions plenàries i petits grups al voltant de diversos temes, per tal de plantejar-ne el seu desenvolupament en els propers anys. La gestió econòmica, la Xarxa d'Obres, la Missió compartida, l'àmbit pedagògic i pastoral... són els principals blocs del nou Projecte de Missió i de les Línies d'Acció que veieren la llum en el si de l'assemblea, tot marcant el camí a seguir per les diferents Obres educatives.

Vinguts d'arreu, els diversos participants a l'Assemblea van començar a arribar a Barcelona el dimarts 18 al matí. Després de gaudir durant unes hores de la capital catalana, un autobús els va dur fins al Casal La Salle Sant Martí Sesgueioles, a Veciana (l'Anoia), amb temps per

retrobar-se, instal·lar-se i sopar. A primera hora, el plenari començà amb les salutacions del Gmà. Josep Guiteras, Visitador Auxiliar del Districte ARLEP per La Salle Catalunya; el Gmà. Jesús Miguel Zamora, Visitador Titular del Districte ARLEP, i el Gmà. Jacques d'Huiteau, Conseller General de la Regió Lasal·liana d'Europa i Mediterrani ([RELEM](#)).

Amb les seves paraules, Guiteras, com a representant del Sector que acollia l'assemblea, va referir-se a la història del Casal com a germen de vida per a molts germans (Sant Martí acollí durant anys el Noviciat), per al professorat (casa de trobada, reunions i formacions) i per a grups diversos (convivències, colònies, pasqua juvenil...). El Gmà. Josep Guiteras es referí a la importància del nou projecte comú, afirmant que *"junts estem escrivint una pàgina important de la història del Districte"*. A continuació, el Gmà. Jesús M. Zamora, Visitador Titular, també destacà l'objectiu comú "que compartim i que ens agermana" i el "compromís de justícia i responsabilitat" que tenim per a donar resposta als reptes de la Missió. Per aquest motiu, Zamora insistí en l'esforç de creativitat i innovació que cal fer per *"trobar les millors respostes*

al servei educatiu dels més pobres". Per la seva banda, el Gmà. Jacques d'Huiteau, Conseller General de l'Institut per a la RELEM, vingut de París, es referí a l'assemblea com a camí i experiència *"que pot ser inspiradora fora dels límits geogràfics i lingüístics del districte"*, destacant així també la seva importància.

Per afavorir el treball i procés de reflexió conjunta, van destacar-se tres grans àmbits: *les noves necessitats dels infants i joves, la implicació actual en el "junts i per associació al servei educatiu dels pobres"* i la *formació lasal·liana de germans i seglars per a la Missió*. És sobre aquests temes que va girar el treball previ i l'anàlisi realitzat per diversos grups i comunitats de tot l'ARLEP, per les comissions districtals, pels consells de Missió, pels equips d'animació dels Sectors, i pels equips directius i claustres dels centres La Salle d'Espanya i Portugal. El resum d'aquests diàlegs va anar-se concretant en constatacions, reptes i línies d'acció. Ha estat a partir d'aquest recull que els assemblearis han treballat de valent, des dels petits grups i en sessions plenàries, per aprovar el nou Projecte de Missió i les Línies d'Acció del districte. Entre d'altres, es va fer l'elecció dels membres que formaran part del Consell de Missió del districte i també els representants de l'ARLEP que seran delegats a l'AIMEL, l'Assemblea Internacional per a la Missió Educativa Lasal·liana, que tindrà lloc a Roma l'any 2013.

Durant aquest curs serà el torn dels sectors (Valladolid, Bilbao, Catalunya, València-Palma, Madrid i Andalusia), que reunits en assemblea sectorial hauran de fer realitat el Projecte apropant-lo al seu context. En el cas de La Salle Catalunya, l'Assemblea de la MEL es realitzarà del 10 al 12 de juliol de 2012, també a Sant Martí Sesgueioles.

El Miracle proposa tallers per viure les estacions de l'any i per a interpretar contes

La Casa d'Espiritualitat del Miracle inicia les activitats de 2012 amb una nova edició del *Natura i Espiritualitat*, del 17 al 19 de febrer

En aquest monestir del Solsonès s'hi organitzen des d'exercicis d'una setmana a tallers de nous formats sobre psicologia o natura, fotografia o ikebana, amb l'objectiu

d'aprendre “a tenir un ull contemplatiu de la realitat, a viure contemplant la realitat altrament”, afirma el P. Ramon Ribera-Mariné

Montserrat, 20 de gener de 2012. La Casa d'Espiritualitat del Miracle (Solsonès) inicia les activitats de 2012 amb una nova edició dels tallers **Natura i Espiritualitat**, que tenen lloc durant un cap de setmana de cadascuna de les estacions de l'any. Tot i que cada taller és independent, es recomana fer-los tots seguint un ordre, afirma el P. Ramon Ribera-Mariné, monjo de Montserrat i director de la Casa d'Espiritualitat del Miracle: “la tardor o l'hivern són dos moments propicis per començar una experiència, que ens ajuda a emmirallar-nos amb la natura i a canviar d'actitud al seu ritme, sense adonar-nos-en, ni proposar-nos res”.

El taller d'**Hivern** de **Natura i Espiritualitat** tindrà lloc els dies **17, 18 i 19 de febrer**. El seu format és pluridisciplinar: al costat de temes teòrics propis de cada estació, abraça sessions de cinema, tallers de poesia o espais de meditació (els tres retauls), i es realitza en contacte estret amb l'entorn natural a les diverses hores del dia —o de la nit—, en un ambient on la comunicació va més enllà de les paraules. El taller, que dirigeixen el P. Ramon Ribera-Mariné, el G. Vicenç Santamaria i l'ambientòleg Josep M. Mallarach està especialment indicat per a persones que consideren la natura “una vivència i un símbol espiritual”. Entre les activitats previstes hi ha estones de reflexió sobre l'hivern i els seus símbols espais per tenir cura de l'entorn, o una caminada nocturna en silenci; per al treball sobre la poesia es compta amb la col·laboració del professor de literatura de Roger Canadell.

El segon taller de 2012 porta per títol **Vorejant l'ànima humana... Bíblia i psicologia I. Els contes. Paraules per guarir**, sota la direcció dels Pares Antoni Pou i Ramon Ribera-Mariné, monjos de Montserrat, els dies **24, 25 i 26 de febrer**. Els contes no van destinats només als més petits, com pensem amb una certa ingenuïtat, sinó que amb la seva simplicitat ens

ajuden a crear un imaginari propi de valors i de sentiments, a posar nom a les pròpies vivències. El taller amb la base de les teories del psicòleg C. G. Jung serveix per comprendre amb una riquesa nova els contes clàssics, així com alguns relats de la Bíblia que estan construïts amb el mateix patró. “Tot i que no

necessàriament —assegura el P. Ramon Ribera-Mariné—, aquells que vulguin endinsar-se (en el taller que cada any fem a la tardor) sobre els somnis, un material sempre de difícil accés i d'interpretació, és bo de començar amb aquest tema, ja que els contes forneixen un material més a l'abast de tothom i són més fàcilment objectivables”.

El programa d'aquests dos dies inclou la conferència del P. Antoni Pou *Exemples d'interpretació d'alguns contes segons la Psicologia Analítica*, que donarà pas a un taller d'interpretació de contes; a més de les ponències del P. Ramon Ribera-Mariné sobre *Interpretació d'alguns contes de la Bíblia*, amb treball en grup posterior, i sobre *L'art de la narrativa bíblica*. El taller també inclou el visionat d'una pel·lícula sobre la temàtica principal i un cinefòrum.

La Casa d'Espiritualitat del Miracle

El Monestir del Miracle està situat a 14 quilòmetres de Solsona, en el lloc on l'any 1458 es va aparèixer la Mare de Déu en forma de nena. La Casa d'Espiritualitat és un edifici annex que inicialment va ser hotel i ha estat reformat els darrers anys. Actualment funciona per a tota mena de grups com a hostatgeria del monestir de monjos de Montserrat, que asseguren la vida d'aquest important monument barroc del Solsonès. A la Casa d'Espiritualitat del Miracle s'hi organitzen activitats que van des d'exercicis d'una setmana a tallers de nous formats sobre psicologia o natura, fotografia o ikebana –art floral japonès-. L'objectiu és, segons el P. Ramon Ribera-Mariné, "aprendre a tenir un ull contemplatiu de la realitat, a viure contemplant la realitat altrament".

Cal recordar que les places disponibles per participar en aquests dos tallers són limitades. Es recomana fer la inscripció al més aviat possible trucant al telèfon 973 480 002, o bé a través del correu electrònic casespi@santuarielmiracle.com. La pagina web del Santuari del Miracle recull tota la informació relativa a aquestes i a altres activitats organitzades des de la pròpia Casa d'Espiritualitat del Miracle: www.santuarielmiracle.com.

Gna. Victòria Molins: "Absències que fan mal"

El cap de setmana passat es va celebrar el **II Fòrum Català de Teologia i Alliberament**, amb una participació de més de 400 persones. Han estat unes jornades molt positives per comprendre les diferents sensibilitats religioses i buscar punts en comú per assolir una bona convivència. A continuació, la Gna. Victòria Molins fa una denúncia de l'escàs o pràcticament nul ressò que ha tingut aquest esdeveniment.

Victòria Molins per a Flama.info, 23 gen. 12

"Pel cap baix segueixo diàriament els mitjans de comunicació social, informatius, diaris i la ràdio. Hi ha notícies que es repeteixen fins a la sacietat. Algunes, idèntiques al matí i a la tarda. I no està malament si només segueixes un dels informatius. Ja no cal recordar que contínuament es repeteixen algunes frases polítiques o socials i que posen i tornen a posar

alguns fets fins al punt que ens els sabem de memòria. Hi ha notícies internacionals, nacionals i locals. Algunes agrupen moltes persones, d'altres poques, i sempre interessen d'alguna manera. No ho dubto.

Però deixeu-me dir que em sento defraudada pel cas omís que han fet els diferents mitjans de comunicació sobre el Fòrum Català de Teologia i Alliberament que s'ha celebrat aquest cap de setmana passat.

No es tractava, és veritat, d'un Congrés o d'una manifestació política que sens dubte hauria tingut una gran repercussió. Tampoc no era convocat pròpiament per una religió determinada. Es tractava d'un col·lectiu de més de quatre-centes persones que treballen pel bé de la societat, des de diferents teologies, filosofies o visions de la vida les quals han format una veritable xarxa de comunicació, d'opinions i de desigs, de denúncies i projectes en 60 tallers dirigits per diferents grups, entitats, associacions que, sense ànim de lucre, provenen uns ciutadans als quals l'Administració pública no arriba i menys en aquest temps de crisi i de retallades.

Crec que és una notícia important. Crec que valdria la pena que la gent s'assabentés del que es cou entre molts ciutadans per ajudar els seus germans i lluiten per aconseguir un món més

just en el qual no siguin sempre els de baix els qui perdin en les crisis o els qui hagin de conformar-se amb el que decideixin els de dalt amb criteris que no sempre miren el bé comú. Cadascun dels qui hem participat voldríem que “la mà esquerra no sabés el que fa la dreta” i som feliços amb el que fem, però no es tracta d'això. Es tracta d'anar més enllà del que es fa, arribant a les causes de tanta pobresa i de tant malestar –que nosaltres no hem provocat sinó és pel sol fet de formar part d'una societat estructuralment injusta.

Hem tret una sèrie de conclusions que ens han enriquit molt i han augmentat la nostra confiança tot donant-nos ànims en què “som més dels que pensem”. Però m'agradaria –i reflecteix l'opinió de molts companys i companyes– que moltes de les coses que s'han vist al Fòrum poguessin servir de denúncia per a aquells que les permeten o propicien, perquè els tants per cents dels pressupostos empleats en unes coses o en unes altres, malgrat sigui “legal”, es vegin inacceptables en un món que pateix fam, que sofreix les conseqüències d'una crisi culpable, que demana un canvi d'estructura i que ens ha de portar a un examen dels autèntics valors que alliberen l'ésser humà i el porten a la felicitat.

S'esdevé que els paparazzis persegueixen els escàndols o les insignificances del glamur i els periodistes seriosos estenen un núvol de càmeres davant els jutjats (i ara sí que tenen feina amb això) a vol de les eleccions de caps de partits o de les múltiples manifestacions de què el Govern per desgràcia ja no fa cas, a ningú l'interessa que un grup format per diferents col·lectius es reuneixi un cap de setmana per pensar en un món més habitable. És una pena."

Racó de lectura

- ▶ Ángel Mª Anzueta, “¡Reconciliaos con Dios!” (2 CO 5,20). *Comunión y conflicto en la Iglesia*. Frontera Hegian, núm. 76.
- ▶ José I. González Faus, *El naufragi de l'esquerra*. Quaderns CJ, núm. 177
- ▶ CONFER, Revista de Vida Religiosa, *A los 15 años de Vida Consecrata*. Vol. 50, núm. 192

Calendari URC-CEVRE 2011-2012

FEBRER		
2	dj.	Jornada Mundial Vida Consagrada
7	dt.	Junta Directiva URC 16.00
8	dc.	Xarxa Àfrica-Europa · Trobada a la seu de l'URC
11	ds.	URC-CEVRE: Jornada de formació permanent
27	dl.	Reunió de Superiores majors al Monestir benedictines del carrer Anglí (Barcelona)

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urb@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urb.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urb@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
 Secretari general: sec.urb@confer.es / Secretaria: urb.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urb@gmail.com
<http://urb.confer.es>